

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 12254-46/2018-ERU

V Jihlavě dne 23. února 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **VT-SUN, s.r.o.**, se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 457 (dále též „navrhovatel“), zastoupené JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem, se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínem 462, 696 71 Blatnice pod Svatým Antonínem, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12254-39/2018-ERU ze dne 23. března 2020 (sp. zn. OSS-12254/2018-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném řízení podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve **výroku I.** zamítl návrh navrhovatele, aby bylo rozhodnuto, že společnost **ČEZ Prodej, a.s.**, se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 272 32 433 (dále též „odpůrce“), zastoupená Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o., se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, je povinna navrhovateli zaplatit částku ve výši 10 489 221,40 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky, ve **výroku II.** zamítl návrh navrhovatele, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen navrhovateli zaplatit částku ve výši 1 677 497 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky a ve **výroku III.** rozhodl o povinnosti navrhovatele zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17 odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

I. Rozklad společnosti VT-SUN, s.r.o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 457, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12254-39/2018-ERU ze dne 23. března 2020 (sp. zn. OSS-12254/2018-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

II. Společnosti VT-SUN, s.r.o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 457 se ukládá povinnost uhradit společnosti ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 272 32 433, k rukám jejího právního zástupce

Mgr. et Mgr. Jana Kořána, advokáta společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o., se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, náhradu nákladů řízení včetně DPH ve výši 1 573 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad obdržel dne 6. prosince 2018 návrh na zahájení sporného řízení, jímž se navrhovatel domáhal po odpůrci zaplacení částky ve výši 10 489 221,40 Kč, představující dlužnou podporu za vyrobenou elektřinu ve formě výkupních cen za období květen až listopad 2018. Dne 8. března 2019 byl Energetickému regulačnímu úřadu doručen návrh na zahájení sporného řízení, jímž se navrhovatel po odpůrci domáhal zaplacení částky ve výši 1 677 497 Kč, představující dlužnou podporu ve formě výkupních cen za období prosinec 2018 až únor 2019, a dále náklady spojené s uplatněním těchto pohledávek. Řízení o tomto návrhu bylo vedeno pod sp. zn. OSS-03055/2019-ERU. Dne 28. března 2019 rozhodl Energetický regulační úřad pod č. j. 12254-12/2018-ERU o spojení těchto řízení a vedení společného řízení pod sp. zn. OSS-12254/2018-ERU.

Navrhovatel v rámci vylíčení rozhodných skutečností uvedl, že je držitelem licence na výrobu elektřiny č. 111018047. Dne 28. prosince 2012 uzavřel s odpůrcem „smlouvu o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů s podporou formou výkupních cen č. 12_POZE_PV300004601“ (dále jen „Smlouva“), kterou se zavázal dodávat odpůrci elektřinu v množství a s časovým průběhem odpovídajícím aktuální dodávce elektřiny vyrobené ve fotovoltaické elektrárně o instalovaném výkonu 2,981 MW umístěné na střeše budov, které se nacházejí na pozemcích parc. č. 2135/1-4 a parc. č. 2133/1-2 v katastrálním území Chomutov I, obec Chomutov (dále též „FVE VT-SUN“). V souladu s touto Smlouvou dodal navrhovatel odpůrci elektřinu vyrobenou v období květen až listopad 2018, za níž mu měl vzniknout nárok na zaplacení podpory ve formě výkupních cen ve výši určené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 3/2017 ze dne 26. září 2017 pro výrobní nad 100 kW uvedené do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 ve výši 10 489 221,40 Kč, a dále za elektřinu vyrobenou v období prosinec 2018 až únor 2019 ve výši 1 677 497 Kč.

Navrhovatel v řízení dále uvedl, že FVE VT-SUN byla uvedena do provozu v roce 2010 a její první paralelní připojení k distribuční soustavě proběhlo dne 22. prosince 2010. Od tohoto dne pak začala kontinuálně vyrábět a dodávat elektřinu do sítě provozovatele lokální distribuční soustavy – společnosti ACTHERM spol. s r.o., se sídlem Tovární 5533, 430 01 Chomutov, IČ: 480 24 091 (dále též „společnost ACTHERM“). Navrhovatel svými návrhy uplatňuje nárok na zaplacení výkupních cen platných pro výrobní s instalovaným výkonem nad 100 kW uvedené do provozu v roce 2011 z důvodu existence sporů mezi odpůrcem a operátorem trhu o to, zda má odpůrce nárok na doplacení rozdílu mezi výkupní cenou stanovenou příslušným cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu pro výrobní s instalovaným výkonem nad 100 kW, které byly uvedeny do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010, vyplacenou mimo jiné navrhovatelů, a hodinovou cenou ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích. Tímto postupem však nerozporuje své tvrzení ohledně uvedení výrobní do provozu v roce 2010, ale pouze neuplatňuje svůj nárok vůči odpůrci (jako svému dlužníku) v plném rozsahu.

Dne 17. prosince 2018 oznámil Energetický regulační úřad odpůrci zahájení řízení, k němuž podal odpůrce dne 29. ledna 2019 své vyjádření, v němž namítl neurčitost návrhu a poukázal na vedení trestního řízení Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 52 T 4/2017. V uvedeném trestním řízení bylo orgány činnými v trestním řízení tvrzeno, že k získání pravomocné licence na výrobu elektřiny k datu 31. prosince 2010 mělo dojít podvodným jednáním. Přípisem č. j. 12254-13/2018-ERU ze dne 28. března 2019 byli účastníci řízení vyrozuměni o nepřerušování řízení, neboť správní orgán neshledal důvody pro tento postup.

Dne 27. června 2019 založil správní orgán do správního spisu podklady, které získal při nahlížení do soudního spisu sp. zn. 52 T 4/2017 u Vrchního soudu v Olomouci.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 24. května 2019 dále uvedl, že byť je mezi navrhovatelem a odpůrcem uzavřena Smlouva, platí, že ve smluvních ujednáních se promítají příslušná ustanovení zákona o podporovaných zdrojích, zejména § 10 odst. 2 tohoto zákona, podle něhož je povinně vykupující povinen vykupovat elektřinu z obnovitelných zdrojů, na kterou se vztahuje podpora elektřiny vyrobené ve výrobně nacházející se na jeho vymezeném území za podmínek podle § 11 a 12 zákona o podporovaných zdrojích. Výše podpory se pak odvozuje od cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu. Pro vznik nároku navrhovatele na podporu je rozhodující naplnění podmínek stanovených zvláštními předpisy a cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu, přičemž jejich naplnění je navrhovatel povinen prokázat. Odpůrce dále poukázal na rozpor mezi uplatněným nárokem a jeho skutkovým základem, když navrhovatel na jednu stranu uvádí, že k uvedení výrobní do provozu došlo v roce 2010 a má proto nárok na výkupní ceny stanovené pro výrobní uvedené do provozu v tomto roce, na druhou stranu ve svém návrhu na zahájení správního řízení uplatňuje nárok na výkupní ceny platné pro výrobní uvedené do provozu v roce 2011.

Odpůrce v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí dne 26. února 2020 uvedl, že vzhledem k trestnímu rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 4/2017-4613 ze dne 30. dubna 2019 je třeba považovat nárok navrhovatele na podporu za zásadním způsobem zpochybněný, i přes to, že licence vydaná Energetickým regulačním úřadem formálně existuje. S ohledem na existenci tohoto pravomocného trestního rozsudku nemohla na straně navrhovatele od počátku existovat dobrá víra ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Odpůrce proto navrhl, aby Energetický regulační úřad návrh navrhovatele v plném rozsahu zamítl a přiznal odpůrci náhradu nákladů řízení.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 12254-39/2018-ERU ze dne 23. března 2020 zamítl Energetický regulační úřad návrh navrhovatele a uložil mu povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení.

Energetický regulační úřad v úvodu vypořádal námitku odpůrce a uvedl, že požadavek formulovaný navrhovatelem shledává zcela srozumitelným a určitým a petit splňuje požadavky případné vykonatelnosti. Správní orgán označil za stěžejní otázku, zda byla výrobní v roce 2010 skutečně uvedena do provozu a právo na podporu v roce 2010 řádně vzniklo. Byť navrhovatel neuplatňuje výkupní cenu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 v plné výši, ale pouze ve výši cen roku 2011, je právě otázka uvedení výrobní do provozu v roce 2010 zásadní. V případě podpory formou výkupních cen bylo podmínkou

uvedení do provozu v roce 2010 uskutečnění výroby elektřiny a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy, to vše v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vznikem oprávnění k výkonu licencované činnosti. Základním předpokladem pro uvedení výroby elektřiny do provozu, které zakládá právo na podporu, je pravomocná licence na výrobu elektřiny a první paralelní připojení k distribuční soustavě. Základní podmínkou prvního paralelního připojení je skutečnost, že výrobní byla k tomuto okamžiku kompletně dokončena ve smyslu stavebně technickém. Předmětem úkonů spojených s připojením výroby musí být dokončená výrobní, kterou provozovatel distribuční soustavy skutečně připojil.

S ohledem na výše zmíněné se správní orgán zabýval otázkou skutečného technického stavu dokončenosti FVE VT-SUN v roce 2010 a dokumenty, kterými měl navrhovatel mimo jiné prokázat finanční a technické předpoklady pro zajištění licencované činnosti. K prokázání těchto předpokladů doložil navrhovatel předávací protokol ze dne 29. listopadu 2010, zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 63/10-1E ze dne 6. prosince 2010 vypracovanou revizním technikem [REDAKCE] a důkaz o připojení výroby navrhovatele k distribuční soustavě dne 22. prosince 2010. Obsah předávacího protokolu, který měl doložit kompletnost a funkčnost předávané FVE VT-SUN, byl Krajským soudem v Brně v trestním rozsudku označen jako nepravdivý pro nedokončenost výroby a jako evidentně smyšlený. Stejně tak se v trestním řízení ukázala nepravdivou revizní zpráva, neboť trestní soud dospěl k závěru, že jmenovaný revizní technik žádnou revizi dne 6. prosince 2010 na střechách, kde měla být umístěna předmětná výrobní, neprováděl. Co se dále týče důkazu o připojení výroby a zahájení výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy v roce 2010, pak konstatoval, že samotný úkon připojení v žádném případě nedokládá, že by došlo k připojení dokončené výroby. Z trestního rozsudku vyplývá, že provedené důkazy ve vzájemné kombinaci jednoznačně prokazují naprostou nedokončenost FVE VT-SUN ještě na konci roku 2010. Správní orgán z důkazů nashromážděných v trestní věci dovodil, že výrobní nebyla v roce 2010 zásadním způsobem stavebně dokončena, neboť její výstavba pokračovala po celý prosinec roku 2010 a začátkem roku 2011.

Správní orgán dospěl k závěru, že přestože navrhovatel docílil vydání rozhodnutí o udělení licence dne 31. prosince 2010, tak v prvostupňovém řízení neprokázal splnění druhé z podmínek pro vznik práva na podporu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010. FVE VT-SUN nemohla být uvedena do provozu v roce 2010 ve smyslu cenového rozhodnutí č. 4/2009, jelikož tato výrobní nebyla v roce 2010 prokazatelně stavebně a technicky dokončena a nebyla tak splněna podmínka prvního paralelního připojení výroby v roce 2010. Pokud navrhovatel a provozovatel distribuční soustavy prováděli úkony připojení, v žádném případě nepřipojili dokončenou výrobní. Následkem neuvedení výroby do provozu v roce 2010 je neexistence práva na podporu za vyrobenou elektřinu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, a pokud toto právo řádně nevzniklo, nemohl se navrhovatel úspěšně domáhat ani výkupních cen pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011. Energetický regulační úřad dále uložil navrhovateli povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč.

III. Rozklad navrhovatele

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12254-39/2018-ERU ze dne 23. března 2020, které mu bylo doručeno 24. března 2020, podal navrhovatel dne 7. dubna 2020 rozklad. Navrhovatel rozporuje závěr správního orgánu, že podmínkou prvního

paralelního připojení výroby je její kompletní dokončenost ve smyslu stavebně technickém, a dále namítá, že Energetický regulační úřad zpochybnil první paralelní připojení výroby elektřiny navrhovatele pouze ve vazbě na rozhodnutí v trestní věci, aniž by prováděl vlastní dokazování.

Co se týče argumentu ohledně požadavku na kompletní dokončenost výroby pro splnění podmínky prvního paralelního připojení, pak navrhovatel uvádí, že proces prvního paralelního připojení souvisí s prokazováním tzv. technických předpokladů ve smyslu vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále též „vyhláška č. 426/2005 Sb.“). Ze znění § 9 této vyhlášky vyplývá, že technické předpoklady energetických zařízení je možno prokazovat i u předčasně užívaných energetických zařízení a také u energetických zařízení ve zkušebním provozu. Z uvedeného ustanovení pak vyplývá, že tento právní předpis se stavební nedokončeností energetického zařízení přímo počítal.

Navrhovatel dále uvedl, že správní orgán použil výsledky trestního řízení vedeného před Krajským soudem v Brně, aniž by prováděl vlastní dokazování. Podle navrhovatele je otázkou, zda výsledky v trestní věci jsou právně významné pro posouzení této věci a zda je v souladu se správním řádem, aby dokazování proběhlo tím způsobem, že správní orgán převezme (a plně se ztotožní) se závěry v trestní věci. Navrhovatel pak v souvislosti s trestní věcí podotkl, že nebyl účasten tohoto procesu a zejména pak dokazování ve věci. Tvrdí, že Energetický regulační úřad porušil povinnost stanovenou § 53 správního řádu, ve věci žádné dokazování ve smyslu správního řádu neproběhlo, a proto má za to, že všechny důkazy provedené listinami z trestního spisu nebyly provedeny řádným procesním způsobem, a nemohou být podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu. Toto porušení nemůže být zhojeno ani oznámením Energetického regulačního úřadu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Závěrem navrhovatel s odkazem na rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu č. j. 07196-107/2014-ERU ze dne 14. října 2015 uvedl, že očekává, že Rada buď určí, na jakou podporu a v jaké výši má navrhovatel nárok, nebo tak zaváže prvostupňový orgán. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Rada napadené rozhodnutí změnila tak, že se návrhu navrhovatele plně vyhovuje.

K podanému rozkladu se dne 28. dubna 2020 vyjádřil odpůrce. Názor navrhovatele ohledně pouhého formálního naplnění podmínek bodu 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, tedy získání pravomocné licence a protokolu o prvním paralelním připojení bez ohledu na skutečný stav dokončenosti výroby, označil za irelevantní a ve zjevném rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Nezbytnou podmínkou pro uvedení výroby do provozu a získání licence na výrobu elektřiny je její kompletní dokončení, přičemž teprve dokončená stavba může být předmětem revizní zprávy o splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a bezpečnost budoucího provozu. Podmínka kompletního dokončení se pak vztahuje nejen na licenci na výrobu elektřiny, ale i na realizaci prvního paralelního připojení jako druhou z podmínek pro uvedení výroby do provozu.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad navrhovatele byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla Rada k závěru, že bylo vydáno v souladu s právními předpisy, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a správného právního posouzení věci. Rada se ztotožňuje s řešením sporné otázky i s důvody, které správní orgán vedly k učinění předmětných závěrů. Rada na tomto místě zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí považuje za obsáhle a velmi kvalitně odůvodněné a má za to, že v hlavních otázkách se lze na jeho důvody plně odkázat.

Navrhovatel svůj nárok na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů v cenách roku 2011 založil na tvrzení, že jeho výrobná byla uvedena do provozu v roce 2010. Navrhovatel svým návrhem uplatňuje ale v podstatě pouze část svého nároku, a to ve výši odpovídající výkupním cenám roku 2011, podle názoru Rady patrně proto, že věc je předmětem trestního řízení, v němž je posuzována mj. výše způsobené škody v důsledku neoprávněného čerpání veřejné podpory. Pro určení oprávněnosti nároku na podporu, byť v redukované výši, je ovšem i tak zásadní posoudit splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010, neboť k tomu směřují sporné skutečnosti vymezující předmět řízení. Jinak řečeno, navrhovatel netvrdí nějaké další skutkové okolnosti, z nichž by vyplývalo uvedení zařízení do provozu v roce 2011, kromě skutečností, při jejichž splnění by bylo namísto uvažovat o uvedení zařízení do provozu v roce 2010.

Pro rok 2010 bylo uvedení do provozu pro účely podpory definováno v cenovém rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, ve znění cenového rozhodnutí č. 5/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2009“). Podle jeho bodu (1.9.) se u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Aby bylo možné považovat výrobní elektřiny za uvedenou do provozu v roce 2010 a dojít k závěru o vzniku nároku na podporu ve formě výkupních cen v cenách roku 2010 stanovených pro zdroje uvedené do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010, bylo nutné kumulativně splnit podmínky: a) nabytí právní moci licence na výrobu elektřiny a vznik oprávnění k výkonu licencované činnosti a b) výroba elektřiny a její dodávka do elektrizační soustavy, přičemž druhá ze jmenovaných podmínek byla ve většině případů splněna připojením výrobní do elektrizační soustavy České republiky (první paralelní připojení

k distribuční soustavě), v rámci kterého proběhla první dodávka vyrobené elektřiny do této soustavy.

Pro uvedení výroby do provozu v roce 2010, resp. ke vzniku nároku na podporu za elektřinu vyrobenou ve fotovoltaické elektrárně, bylo nezbytně nutné, aby byla pravomocně udělena licence na výrobu elektřiny. Na tomto místě je nutné krátce popsat průběh řízení o udělení licence vztahující se k předmětné elektrárně. Správní řízení o udělení licence bylo zahájeno na žádost navrhovatele dne 16. listopadu 2010. Jako podklad pro vydání rozhodnutí o udělení licence předložil navrhovatel v souladu s § 7 odst. 4 písm. d) a e) energetického zákona jako doklad prokazující technické předpoklady Předávací protokol datovaný dnem 29. listopadem 2010 (dále též „Protokol“) mezi společností VT-SUN, s.r.o. (jako objednatel) a společností Železářny Veselí, a.s. (jako zhotovitelem díla), který měl deklarovat kompletní konečné plnění předmětu díla FVE VT-SUN, a revizní zprávu ze dne 6. prosince 2010 podepsanou revizním technikem [REDAKCE]. Na základě usnesení č. j. 13915-12/2010-ERU ze dne 16. prosince 2010 proběhlo dne 20. prosince 2010 v rámci řízení o vydání licence ohledání předmětné elektrárny, při němž Energetický regulační úřad na místě zjistil, že předmětná elektrárna není dokončena a nesplňuje podmínky pro vydání licence. Dne 29. prosince 2010 byla Energetickému regulačnímu úřadu doručena zpráva o výchozí revizi datována dnem 27. prosincem 2010 a notářský zápis, který měl stvrdit kompletní dokončenost FVE VT-SUN. K dalšímu ohledání věci, které mělo proběhnout na základě usnesení č. j. 13915-22/2010-ERU dne 31. prosince 2010, z důvodu nepříznivých klimatických podmínek nedošlo. Energetický regulační úřad vydal na základě výše uvedených podkladů dne 31. prosince 2010 rozhodnutí o udělení licence č. j. 13915-23/2010-ERU.

Vytvoření a následné předložení dokumentů nutných pro vydání rozhodnutí o udělení licence se stalo meritem věci projednávané v trestním řízení vedeném Krajským soudem v Brně pod č. j. 52 T 4/2017-4613. V uvedeném řízení bylo zjištěno, že Protokol popisující předání kompletní a funkční výroby ze dne 29. listopadu 2010 vypracovaný Ing. [REDAKCE] jako zástupcem společnosti Železářny Veselí, a.s., byl zcela evidentně smyšlený. Co se týká dalšího podkladu pro vydání licence, a to navrhovatelem předložené revizní zprávy ze dne 6. prosince 2010, pak trestní soud dospěl k závěru, že revizní technik [REDAKCE] rozhodně nemohl zrevidovat FVE VT-SUN v rozsahu popsaném v revizní zprávě. Ke dni podepsání revizní zprávy nemohla být FVE VT-SUN v takovém stavu, jaký předmětná zpráva deklarovala. V revizní zprávě bylo uvedeno, že na střechách hal je dohromady instalováno 12 960 FV panelů Sopray SR156P-230 o celkovém výkonu 2,98 MWp a 270 střídačů SMC 11000TL s tím, že ze střídačů jsou napojeny střídavé rozvaděče SM01 – SM 45 – SM 90 a dále rozvaděče SP1 – SR 8, na kterých bylo provedeno měření. V trestním řízení však bylo zjištěno, že ke dni 6. prosince 2010 nebyl dodán žádný z popsaných rozvaděčů, jakožto nezbytné součásti technologie fotovoltaické elektrárny. Tyto chybějící rozvaděče měly být dodávány až ve dnech 14., 17. a 27. prosince 2010 a 6. ledna 2011. S přihlédnutím k dalším důkazům již citovaným prvostupňovým rozhodnutím bylo postaveno najisto, že revizní technik [REDAKCE] žádnou revizi dne 6. prosince 2010 na střechách, kde byla umístěna FVE VT-SUN, neprovedl a revizní zprávu zřejmě opsal z projektové dokumentace, takže tato je zcela evidentně nepravdivá.

Ač nebylo vlastním předmětem uvedeného trestního řízení prokazování dokončenosti FVE VT-SUN, na základě trestním soudem nashromážděných důkazů bylo možné jednoznačně dovodit, že předmětná výroba se nacházela ve stavu podstatné nedokončenosti

ještě ke konci roku 2010, čemuž nasvědčovaly i pracovní výkazy z montážních prací, a byla dostavována nejméně ještě v průběhu ledna 2011. O skutečném stavu FVE VT-SUN pak dále vypovídaly satelitní snímky WorldView-1 území Chomutov pořízené dne 26. prosince 2010 zpracované Vojenským geografickým a hydrometeorologickým úřadem, podle nichž byl popsán následující stav výroby následovně: „*Na výrobně schází celé poslední křídlo FVE (poslední řada ve 3. sekci a předposlední řada v 1. sekci), v jižní polovině budovy jsou jen v sekci A (levá strana) postaveny 5 meziřad panelů na samostatných konstrukcích mezi světlíky z 10, v prostřední sekci B schází 10 meziřad z 10 a v pravé sekci C schází 10 meziřad z 10, v severní části budovy schází tyto meziřady zcela v levé sekci A.*“.

Jako rozkladovou námitku uplatňuje navrhovatel skutečnost, že rozhodnutí prvostupňového orgánu vychází pouze z odkazu na trestní rozsudek. Navrhovatel uvádí, že právní závěry v trestní věci nejsou pro rozhodování této věci relevantní z důvodu absence časové spojitosti mezi jednáním Ing. ██████████ a prvním paralelním připojením výroby elektřiny. Navrhovatel v tomto nelze dát za pravdu. Rada na tomto místě připomíná, že správní orgán je vázán výrokem o vině, z něhož je třeba vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní a skutkovou část. Právě ze skutkové části výroku vyplývá závěr o *značném stupni technologické nedokončenosti FVE VT-SUN* ke konci roku 2010 a dále o prezentování nepravdivých údajů o kompletní dokončenosti FVE VT-SUN ve správním řízení vedeném Energetickým regulačním úřadem. O značném stupni nedokončenosti dále vypovídal popis předmětné elektrárny obsažený v odůvodnění trestního rozsudku. Z dokumentu označeného Postup prací vyplývalo, že ke dni 10. prosinci 2010 bylo nainstalováno pouze 16 % fotovoltaických panelů z celkového počtu 12 960 kusů. Ke dni 28. prosince 2010 pak chybělo nainstalovat 1 545 fotovoltaických panelů. Rovněž z prokazovaného množství vyrobené elektřiny od 22. prosince 2010 do 31. prosince 2010 vyplynulo, že výroba, která měla mít celkový instalovaný výkonu 2,981 MW, vyrobila pouze 0,4 MWh, což neodpovídá výrobně o takovéto velikosti.

Pokud tak správní orgán k prokázání stavu dokončenosti předmětné výroby využil rovněž zjištění orgánů činných v trestním řízení, vychází tento postup z jeho povinnosti stanovené § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provádění nového dokazování o skutečnostech, které již byly zjištěny v trestním řízení, by bylo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů obsaženými zejména v § 6 a 7 správního řádu, a to zásadou rychlosti a hospodárnosti. Obdobně uvádí komentář ke správnímu řádu (Potěšil, L., Hejč, D., Riegel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s., s. 297 – 307): „*Lze předpokládat, že zpravidla bude skutkový stav zjištěný orgány činnými v trestním řízení možno považovat za dostatečný a bylo by nevhodné a nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení opětovně.*“.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl zjištění, která učinil trestní soud ohledně stavu dokončenosti předmětné elektrárny. Rovněž Rada na tomto místě vychází především z výroku trestního rozsudku, který mimo jiné uvádí, že ke dni 29. listopadu 2010 „*FVE společnosti VT-SUN, s.r.o. byla teprve ve výstavbě ve značném stupni technologické nedokončenosti*“. Další relevantní částí výroku je konstatování, že „*Ing. ██████████ usiloval o uvedení nepravdivých údajů Energetickému regulačnímu úřadu s úmyslem, aby Energetický regulační úřad vydal licenci na výrobu elektřiny spol. VT-SUN, s.r.o. ještě v roce 2010 a takto získaná pravomocná licence by spolu s prezentováním totožných nepravdivých informací o uvedení kompletní fotovoltaické elektrárny do provozu v roce 2010 vůči společnosti*

ACTHERM, spol. s.r.o. přivodila společnosti VT-SUN s.r.o. nárok na garantovanou výhodnější výkupní cenu(...).“. Zároveň si však Energetický regulační úřad obstaral listinné podklady přímo z trestního spisu. Využití takto získaných podkladů pak koresponduje s již zmíněnou zásadou materiální pravdy. Pokud by správní orgán ignoroval zjištění orgánů činných v trestním řízení a prováděl jen vlastní dokazování, ze kterého by vycházel, mohl by na základě neúplného dokazování dospět k jinému závěru o stavu výroby, než tomu bylo v trestním rozsudku. Takové zjištění by mohlo vést až k tak absurdnímu důsledku, jakým by bylo vyhovění navrhovateli návrhu. Na tomto místě je třeba poukázat, že v trestním řízení se vyžaduje daleko vyšší míra zjištění materiální pravdy, nežli je tomu ve sporném správním řízení, přičemž orgány činné v trestním řízení disponují daleko širšími pravomocemi k získání důkazů. V uvedených souvislostech pak bylo zcela legitimní vycházet při posuzování skutečného stavu předmětné elektrárny ze zjištění a podkladů obsažených v soudním spise, a tato použít jako jeden z podkladů pro vlastní hodnocení, zda k uvedení do provozu takto rozestavěné elektrárny mohlo v roce 2010 řádně dojít.

K tomu je třeba doplnit, že prvostupňový správní orgán teoreticky samozřejmě mohl hodnotit podklady z trestního spisu odlišným způsobem než trestní soud, byť to zjevně neudělal. Ve vztahu k listinným podkladům pak je třeba konstatovat, že dokazování jimi se provádí prakticky tak, že se s nimi úřední osoba seznámí a vyhodnotí je, přičemž absence protokolu o provádění důkazu listinou není sama o sobě vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí. Rada v tomto ohledu považuje za podstatné odůvodnění závěrů vyplývajících z těchto podkladů v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rada dále doplňuje, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci č. j. 7 Tdo 1462/2019-5197 bylo odvolání proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Brně zamítnuto.

K výše uvedenému nutno zdůraznit, že navrhovatel nikterak nezpochybnuje faktický stav elektrárny, jak byl popsán v trestním rozsudku nebo v napadeném rozhodnutí. Tvrdí, že pro posouzení podmínky prvního paralelního připojení není relevantní skutečný stav dokončenosti výroby. Navrhovatel ve správním řízení nikterak neprokazoval, jaká část výroby byla připojena k distribuční soustavě v roce 2010 a kdy došlo k prvnímu paralelnímu připojení kompletně dokončené výroby. Tyto skutečnosti by mohly mít vliv na posouzení oprávněnosti jím uplatňovaného nároku, zvláště pak v situaci, kdy nárokuje pouze výkupní ceny ve výši roku 2011. Pokud však navrhovatel ve správním řízení svůj nárok opírá toliko o uvedení FVE VT-SUN do provozu v roce 2010, pak tuto skutečnost měl prokázat, k čemuž však v proběhnuvším řízení nedošlo. Navrhovatel mohl uplatňovat svůj nárok a podepřít ho o tvrzení a důkazy, že jeho výroba byla uvedena do provozu v roce 2011 a splňovala tak podmínky pro nárok na výkupní ceny ve výši roku 2011. Pokud však uplatňuje výkupní ceny roku 2011, ale svůj nárok staví pouze na tom, že uvedl výrobu do provozu v roce 2010, což bylo ve správním řízení zpochybněno, nemůže mít ve věci úspěch.

Namítá-li navrhovatel, že energetické zařízení při prokázání technických předpokladů nemusí být s poukazem na § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb., zcela dokončeno, pak s ním nelze souhlasit. Uvedená vyhláška upravuje podrobnosti udělování licencí, nevztahuje se však k uvedení zařízení do provozu pro účely naplnění podmínek pro získání nároku na podporu v konkrétní výši. Rada dále poukazuje na dikci § 5 odst. 3 energetického zákona, podle něhož musí žadatel o licenci prokázat technické předpoklady k zajištění licencované činnosti. Tomu obecně nemůže odpovídat stav elektrárny, která není funkčně dokončena. Kompletní stavební nebo funkční dokončenost výroby je přitom podmínkou pro vypracování řádné revizní

zprávy, která je potom podkladem prokazujícím technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti v určitém rozsahu. V tomto případě není možné upřednostnit pouhé formální naplnění podmínek bodu 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, tedy získání licence a předložení protokolu o prvním paralelním připojení, bez ohledu na skutečný stav dokončenosti výroby. Vyplývalo-li z podkladů založených ve spise (především z revizní zprávy), že předmětné zařízení splňovalo požadavky na technický stav popsany v revizní zprávě a odpovídající výrobně, prostřednictvím které bude vykonávána licencovaná činnost v souladu s rozhodnutím o udělení licence, ale takovéto zařízení nebylo jako funkční a dokončený celek fakticky připojeno k distribuční soustavě, nemohlo dojít k prvnímu paralelnímu připojení celé této výroby ke dni 22. prosince 2010 k distribuční soustavě.

Z výše uvedeného vyplývá, že v době podání žádosti o první paralelní připojení předmětná výroba navrhovatele nebyla kompletně dokončena a nemohlo tak dojít k připojení zařízení o celkovém instalovaném výkonu 2,981 MW ke dni 22. prosince 2010 jako splnění podmínky pro uvedení zařízení do provozu v roce 2010, na kterém navrhovatel staví svůj nárok vůči odpůrci. Navrhovatel sice získal pravomocnou licenci ke dni 31. prosinci 2010 a splnil formálně první z podmínek pro nárok na podporu ve formě výkupních cen roku 2010, nicméně provedené důkazy, zejména pak listiny z trestního spisu, jasně dokládají, že první paralelní připojení nemohlo proběhnout ve vztahu ke kompletně dokončené výrobě, když její nedokončenost nespočívala pouze v zanedbatelné části.

Tomuto závěru odpovídají i zjištění z protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité dne 20. prosince 2010, z nichž se podává, že ačkoliv v důsledku vlivů počasí nebylo možno učinit ohledání přímo na střeše, kde byla elektrárna umístěna, v jeho průběhu byly na elektrárně zjištěny nedostatky (nezapojená kabeláž), čímž bylo zjištěno, že revizní zpráva neodpovídá zjištěnému stavu, tudíž ke dni ohledání nesplňuje podmínky pro udělení licence. Na základě všech výše uvedených důkazů byl učiněn závěr, že FVE VT-SUN nebyla ke konci roku 2010 kompletně dokončena a nemohla tak být ke dni 22. prosince 2010 k distribuční síti připojena jako dokončená.

Nutno nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovat, že zjištěný stav výroby elektřiny v podstatě zasahuje obě podmínky uvedení výroby do provozu, tj. jak podmínku udělení licence, tak podmínku připojení výroby elektřiny a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy. Rozhodnutí o udělení licence je určitým formálním správním aktem, který osvědčuje splnění podmínek pro udělení podnikatelského oprávnění. Z materiálního hlediska je ovšem podmínkou uvedení zařízení do provozu proto, že smyslem této věcné podmínky pro vznik nároku na výkupní cenu je poskytování podpory realizovaným energetickým zařízením. Trestní rozsudek v tomto ohledu konstatoval, že materiálně ve skutečnosti podmínky pro udělení licence ke dni 31. prosince 2010 splněny nebyly, ale jejich fingoání bylo dosaženo podvodným jednáním zúčastněných osob, byť revizní technik již pro takové jednání z důvodu smrti nemohl být odsouzen. Stejně tak prvostupňový správní orgán vyložil druhou z podmínek (připojení zařízení k elektrizační soustavě a dodávku elektřiny) v jeho vlastním smyslu, tj. vztahujícímu se k určitému energetickému zařízení, zde výrobě elektřiny. Taková výroba elektřiny je určitým způsobem vymezena (nejen na rozhodnutí o udělení licence, ale i v rozhodnutích stavebního úřadu nebo technicky např. v projektové dokumentaci či revizní zprávě), je určena její podoba, a to zejména rozsahem této výroby a technickým provedením. Pokud určitá výroba v takovém provedení a rozsahu objektivně neexistovala, nemohly nastat účinky jejího uvedení do provozu

ve vztahu k takto vymezené výrobně (fotovoltaické elektrárně o instalovaném výkonu 2,981 MW umístěné na střeše budov, které se nacházejí na pozemcích parc. č. 2135/1-4 a parc. č. 2133/1-2 v katastrálním území Chomutov I), teoreticky snad k zařízení jinému, pokud by splňovalo zákonné znaky výrobní podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 18. energetického zákona, pokud by takové zařízení bylo někde určitým způsobem vymezeno. Tento závěr o nemožnosti naplnění podmínek pro uvedení neexistující výrobní do provozu pak postihuje obě podmínky vyjádřené v bodě 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2019.

Navrhovatel dále poukázal na odlišný postup Energetického regulačního úřadu oproti rozhodnutí předsedkyně Rady ERU č. j. 07196-107/2014-ERU ze dne 14. října 2015. V souladu s uvedeným rozhodnutím očekává, že Rada buď pozitivně určí, na podporu v jaké výši má nárok, nebo tak zaváže prvostupňový orgán. Ani s tímto názorem se Rada nemůže ztotožnit, přičemž odkazuje na charakter sporného správního řízení. Ve sporném řízení jsou to právě účastníci řízení, kteří mají svou procesní aktivitou prokázat oprávněnost svého nároku, unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Předmět sporu je vymezen petitum navrhovatele, který se v projednávaném případě domáhal vydání rozhodnutí znějícího na plnění, nikoliv rozhodnutí s určovacím výrokem. Navrhovatel na podporu svých tvrzení označil důkazy, jimiž prokazoval, že FVE VT-SUN byla uvedena do provozu v roce 2010, a přestože by mu tím vznikl nárok na výkupní ceny roku 2010, uplatňuje svůj nárok jen částečně ve výši výkupních cen roku 2011. Jelikož se navrhovateli ve správním řízení nepodařilo prokázat uvedení výrobní do provozu v roce 2010 a další tvrzení a důkazy správnímu orgánu nepředložil, neustál svou povinnost tvrzení a prokazování a nemohl tak být ve věci úspěšný. K navrhovatelově námitce ohledně povinnosti správního orgánu pozitivně určit výši podpory, na kterou má nárok, pak Rada uvádí, že bylo povinností navrhovatele, nikoliv správního orgánu, prokázat splnění podmínek pro vznik nároku na výkupní ceny v určité výši. Pokud navrhovatel tvrdil a prokazoval svůj nárok vztahující se toliko k uvedení výrobní do provozu v roce 2010, nemohl správní orgán posuzovat, zda navrhovatel uvedl kompletně dokončenou výrobní do provozu v roce 2011 a má tak nárok na výši podpory roku 2011. K učinění takového závěru neměl správní orgán podklady a navrhovatel o takovéto posouzení správní orgán nežádal. Není povinností správního orgánu dopomáhat jedné straně sporu prokazovat naplnění jím uplatňovaného nároku vůči straně druhé, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadou sporného řízení, kdy dvě strany stojí v kontradiktorním postavení a správní orgán má postavení nezávislého arbitra.

Pokud navrhovatel vytýká správnímu orgánu porušení § 53 správního řádu a tvrdí, že „důkazy“ provedené ve správním řízení listinami z trestní věci nebyly provedeny řádným procesním způsobem a nemohou být podkladem rozhodnutí, pak s ním nelze souhlasit. Mezi podklady pro vydání rozhodnutí podle § 50 správního řádu řadíme zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Mezi podklady od orgánů veřejné moci patří také ty, které orgány činné v trestním řízení získaly v souladu se zákonem v rámci trestního řízení a poskytly je správnímu orgánu (srov. *Potěšil, L., a kol.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 297 – 307*). Z uvedeného se podává, že je třeba jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí mezi sebou rozlišovat. Podklady získané od orgánů veřejné moci tvoří jako takové podklady rozhodnutí, nejsou podmnožinou listinných důkazů, a proto není třeba provádět dokazování ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přitom je nutné zdůraznit, že v případě tohoto práva účastníka se jedná o jedno ze základních procesních práv nejen správního řízení. Pro úplnost je třeba dodat, že toto právo má svůj základ v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Účastníkům řízení je tímto právem zaručena možnost se nejen pasivně s podklady seznámit, obsahem tohoto práva je rovněž vedle vyjádření se k podkladům rozhodnutí možnost navrhnout doplnění řízení tak, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, resp. uplatnit další důkazy, návrhy či výhrady k podkladům rozhodnutí. Aby tomuto právu účastníka řízení bylo dostáno, je zřejmé, že mu musí být dána faktická možnost se se všemi podklady rozhodnutí seznámit ještě před rozhodnutím o věci samé ve správním řízení. Roli správního orgánu při naplnění § 36 odst. 3 správního řádu je nutno chápat tak, že účastníku řízení je třeba aktivně sdělit, že podklady pro rozhodnutí byly shromážděny a vyzvat ho, aby se s nimi seznámil. V posuzovaném případě poskytl správní orgán přípisem č. j. 12254-37/2018-ERU ze dne 23. ledna 2020 možnost účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, čímž plně dostal jak výše uvedeným požadavkům, tak i požadavkům čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud této možnosti navrhovatel nevyužil, mohl správní orgán na základě všech podkladů, o kterých účastníky uvědomil, ve věci rozhodnout.

Výrok III. o náhradě nákladů řízení byl rovněž shledán souladný se zákonem. Náhrada odpůrcem vynaložených nákladů v prvostupňovém řízení byla odpůrci přiznána v souladu s § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve správné výši. Proto bylo možné rovněž výrok III. napadeného rozhodnutí potvrdit.

Protože odpůrce v podaném vyjádření k rozkladu ze dne 28. dubna 2020 uplatnil právo na náhradu nákladů řízení o rozkladu, bylo třeba, aby Rada o jeho návrhu rozhodla.

Náklady řízení jsou podle § 79 odst. 1 správního řádu zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výtěžek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. Pro přiznání nákladů řízení účastníkům sporného řízení potom podle § 141 odst. 11 správního řádu platí, že správní orgán ve sporném řízení přizná účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož v daném případě nebylo nároku navrhovatele vyhověno, je možné přiznat náhradu nákladů řízení pouze odpůrci. Za účelně vynaložené náklady lze přitom považovat toliko takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo.

Jelikož odpůrce své náklady nevyčísлил, Rada shledala, že v souladu s § 79 odst. 1 správního řádu je možné tuto náhradu nákladů přiznat pouze v souvislosti s jeho právním zastoupením Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o. Odměny advokátů za zastupování ve správním řízení upravuje advokátní tarif. Dle advokátního tarifu náleží advokátu za poskytnutí jednoho právního úkonu v řízení částka ve výši 1 573 Kč, která zahrnuje odměnu advokáta ve výši 1 000 Kč, režijní paušál

ve výši 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 273 Kč, jejímž plátcem je advokát. V souvislosti s řízením o rozkladu byla navrhovateli poskytnuta právní služba spočívající v podaném vyjádření odpůrce k rozkladu navrhovatele ze dne 28. dubna 2020. Rada tak odpůrci za zastoupení přiznala za 1 úkon právní služby, a to vyjádření odpůrce k rozkladu navrhovatele ze dne 23. července 2020, částku 1 573 Kč, současně rozhodla o tom, že je navrhovatel povinen uhradit odpůrci uvedené náklady řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že ačkoliv je navrhovatel držitelem licence vydané 31. prosince 2010, tak první paralelní připojení v roce 2010 nemohlo proběhnout ve vztahu ke kompletně dokončené výrobě, neboť stupeň nedokončenosti výroby ke konci roku 2010 nespočíval pouze v zanedbatelné části. Ačkoliv navrhovatel požadoval přiznat podporu pouze ve výši výkupních cen roku 2011 (tedy jen částečně), tento svůj nárok založil na uvedení do provozu výroby v roce 2010. Z provedených důkazů však vyplynulo, že výroba v roce 2010 podmínky pro vznik nároku na podporu nespĺňovala. Z uvedeného důvodu nemohlo být návrhu navrhovatele vyhověno.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu byly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Rada neshledala žádný důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, a proto rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

VT-SUN, s.r.o., prostřednictvím JUDr. Pavla Gazárka
ČEZ Prodej, a.s., prostřednictvím Mgr. et Mgr. Jana Kořána